

Holland Symfonia legt Schubert onder loep

Door het concertprogramma van Holland Symfonia waarde dit weekend de dood. Centraal stond een orkestbewerking van Schuberts strijkkwartet 'Der Tod und das Mädchen'.

Alsof men al een voorgevoel had. Het orkest droeg het concert afgelopen zondag op aan zijn overleden bestuursvoorzitter Hans van Mierlo.

Rossini's vrolijke ouverture 'La gazza ladra' werd daarbij vervangen door het Adagietto uit de Vijfde symfonie van Mahler. Chef-dirigent Otto Tausk kwam er speciaal voor over.

Het stuk vormde muzikaal en wat betreft bezetting een mooie opmaat voor het door Martin Fischer Dieskau gedirigeerde programma. Diens vader, de bariton Dietrich Fischer Dieskau moet Schuberts 'Der Tod und das Mädchen' vele malen hebben gezongen.

Bij Holland Symfonia lag het lied onder een dubbel vergrootglas. In zijn Veertiende strijkkwartet gebruikte Schubert een motief uit het lied als thema voor een reeks variaties. Mahler bewerkte het stuk later voor strijkorkest.

Martin Fischer Dieskau deed geen pogingen het karakter van het origineel op te roepen.

Het stuk is een toetssteen voor de strijkersgroep. Holland Symfonia liep er soms tegen grenzen aan. De violen hadden in de hoogste registers wel eens

Radovan Vladkovitsj (hoorn) en Holland Symfonia o.l.v. Martin Fischer Dieskau en Otto Tausk met werken van Mahler, R. Strauss en Schubert. Gehoord: 14/3, Philharmonie, Haarlem.

problemen met de intonatie en in de laagte zou je een vollere klank wensen.

Met stevige accenten, geagiteerde ritmes of juist uitgesponnen lijnen zorgde Fischer Dieskau voor veel dramatiek. Soms leidde die dadendrang tot een wat agressieve klank, soms tot aangrijpende expressie.

Zonniger ging het er aan toe in het Tweede hoornconcert van Richard Strauss. De componist werd omgeven door de dood en het verderf van de Tweede wereldoorlog toen hij het stuk in 1943 schreef. Maar daarvan hoor je in deze speelse compositie weinig terug. Voor de virtuoze solopartij had Holland Symfonia Radovan Vladkovitsj gestrikt, één van de weinige hoornisten die zich aan een solocarrière hebben gewaagd. Vladkovitsj logenstrafte het weerbarstige imago van zijn instrument. Hij liet de noten met speels gemak uit zijn hoorn vloeien. Zijn souplesse verhulde de snaakse kant van het stuk. Maar dat gebrek aan bravoure werd gecompenseerd door Fischer Dieskau die het vuurtje in het orkest energiek opstookte.

WINAND VAN DE KAMP

Haarlems Diefblad 15-3-'10